

Arrest

nr. 129 291 van 12 september 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 7 mei 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 april 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juli 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 augustus 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat F. JACOBS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 12 juli 2008 en heeft zich vluchteling verklaard op 6 augustus 2013.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 14 augustus 2013 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 21 november 2013.

1.3. Op 3 april 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 5 april 2014 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Libanese nationaliteit, bent u een sjiitische moslim en bent u geboren op 20 oktober 1987 te Sarafand. U stelt ongehuwd te zijn. In 2005 rondde u uw studies aan de middelbare school af en nadien studeerde u gedurende één jaar wiskunde aan de universiteit. Daarnaast volgde u ook Nederlandse les in Libanon. Tot op de dag van uw vertrek uit Libanon verbleef u samen met uw ouders en vier zussen op hetzelfde adres in Sarafand. Met het oog op studies reisde u op 21 juli 2008 op een legale wijze per vliegtuig naar België alwaar u op 29 augustus 2008 in het bezit werd gesteld van een tijdelijke verblijfsstatus.

Sedert 31 oktober 2009 werd uw tijdelijke verblijfsvergunning niet langer verlengd. Op 6 augustus 2013 vroeg u asiel aan in België. Niet alleen vreest u de catastrofale veiligheidssituatie in Libanon, ook haalt u aan door Hezbollah gedwongen gerekruteerd te zullen worden voor de strijd in Syrië. Zo overkwam tien van uw vrienden, waarvan er inmiddels twee stierven in de slag bij al-Qasr op de Libanees-Syrische grens. Daar uw vader in maart 2013 reeds spoorloos verdween toen hij als bedrijfshoofd per vrachtwagen van Libanon naar Damascus, Syrië reisde om een vracht fruit te overhandigen en het geld in ontvangst te nemen, wil u uw moeder het eventuele bijkomende verlies van haar enige zoon besparen.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: een origineel uittreksel uit het bevolkingsregister met vertaling, een kopie van uw paspoort en een origineel attest van gezinssamenstelling.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden opgemerkt dat u niet in aanmerking komt voor toekenning van de vluchtelingenstatus, noch van de subsidiaire beschermingsstatus en wel om volgende redenen.

Dient vooreerst opgemerkt te worden dat u Libanon op 21 juli 2008 louter verlaten heeft om te gaan studeren in België. Tot voor uw vertrek kende noch u noch uw familie enige problemen die u ertoe zouden hebben aangezet Libanon te verlaten (CGVS, p.15).

De redenen waarop u uw huidige asielaanvraag stoelt, zijn van tweeërlei aard.

Enerzijds maakt u melding van de algemene veiligheidssituatie in Libanon. De door u aangehaalde vrees, met name de catastrofale veiligheidssituatie in Libanon (CGVS, p.14), kadert echter in de algemene context van uw land van herkomst, en als dusdanig niet onder de toepassing van de Vluchtelingenconventie valt. Hiermee toont u niet aan dat u zelf het slachtoffer zou worden van een persoonlijke vervolging zoals bedoeld in deze Conventie.

Anderzijds vreest u door Hezbollah, die intensief in jullie dorpen aanwezig is, te zullen worden verplicht om deel te nemen aan de strijd in Syrië. U brengt echter geen voldoende ernstige elementen naar voren waaruit kan worden geconcludeerd dat Hezbollah u naar Syrië zou willen sturen als u zou terugkeren naar Libanon. Gevraagd waaruit u afleidt dat dit toch zou gebeuren, komt u niet verder dan te verwijzen naar de algemene situatie in Libanon en naar tien vrienden die volgens u door Hezbollah naar Syrië werden gestuurd. U heeft echter geen concrete aanwijzingen dat Hezbollah u persoonlijk in het vizier zou hebben (CGVS p.24). Noch voor de periode van uw verblijf in Libanon tot 6 augustus 2008, noch voor de periode van 6 augustus 2008 tot nu, kan u immers concrete aanwijzingen opgeven om aan te tonen dat u zelf het slachtoffer zou worden van een persoonlijke vervolging door Hezbollah zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Nooit eerder had u persoonlijk reeds problemen met Hezbollah (CGVS, p.16). Nooit eerder werd u door deze beweging gearresteerd (CGVS, p.13). Gevraagd of u tot op de dag van uw gehoor op het CGVS aanwijzingen had persoonlijk door Hezbollah te worden gezocht, stelt u zonder meer van niet. Ook uw familie heeft sinds uw vertrek uit Libanon geen problemen met Hezbollah gekend (CGVS, p.24). Hieruit kan bijgevolg niet afgeleid worden dat u überhaupt een persoonlijke en systematische vrees jegens Hezbollah in de zin van de Vluchtelingenconventie hoeft te koesteren.

Ook het algemeen kader dat u schetst, waarin u stelt dat Hezbollah zich actief bezighoudt met het verplicht sturen van mensen naar Syrië, niet kan overtuigen. U haalt aan dat Hezbollah, om verliezen in eigen rangen te beperken, verkiest de beweging personen zonder politieke affiliatie boven de eigen leden of sympathisanten. Zo vermoedt u althans. Van wie weigert, worden de auto's en bedrijven in brand gestoken. Dit vernam u niet alleen vanuit de media, maar ook vanuit de vele verhalen die u hierover via via vanuit Libanon bereiken. Dient echter te worden vastgesteld dat uw verklaringen niet stroken met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd. Uit de COI Focus Libanon – Rekrutering door Hezbollah d.d. 14 februari 2014 blijkt immers dat er geen gedwongen rekrutering plaatsvindt bij Hezbollah, ook niet voor de strijd in Syrië. Na de "juli 2006-oorlog" is het prestige van het Islamitisch Verzet (de Hezbollah-militie) immers alleen nog maar gestegen bij de sjiitische bevolking en zouden duizenden nieuwe

rekruten zich vrijwillig hebben aangeboden. Een engagement bij de Muqawama al-Islamiya (het Islamitisch Verzet) garandeert immers een betere sociale en economische toestand. Echter, niet iedereen kan zomaar toetreden tot de militie. Toekomstige rekruten moeten volwaardig lid worden van de Hezbollah, moeten voldoen aan strenge voorwaarden en worden grondig op hun geschiktheid getest. Hoewel het aanbod van goed getrainde strijders wel slinkt, komt de Hezbollah- militie – die over ongeveer 20.000 reservisten beschikt – echter geen leden of mannen te kort om te gaan strijden in Syrië. Daarnaast willen ook veel werkloze jongeren vrijwillig gaan strijden in Syrië. De vergoeding zou groter zijn dan de vergoeding voor de collega's die in Libanon dienst doen of deel uitmaken van de reservelijst.

Ook uw verwijzing naar tien vrienden die naar Syrië zou zijn vertrokken, kan niet overtuigen dat u persoonlijk zou gedwongen worden om te gaan vechten in Syrië. In het licht van de informatie waarover het CGVS beschikt, is het trouwens weinig waarschijnlijk dat deze personen, zo ze effectief al naar Syrië zouden vertrokken zijn, hiertoe gedwongen waren. Uw verklaring, dat lichamen van overleden personen door Hezbollah werden gerepatriëerd, toont niet aan dat deze personen gedwongen waren naar Syrië te gaan (CGVS p.21). U nuanceert zelf dat u alleen van H.(...) en H.(...) zeker weet dat zij op geen enkele wijze aan Hezbollah gelieerd waren. Van de andere acht geeft u zelf aan dat ze misschien wel sympathisanten waren van Hezbollah (CGVS p.22). Met betrekking tot uw bewering dat H.(...) en H.(...) gedwongen waren, moet worden opgemerkt dat ook deze bewering twijfelachtig is. Gevraagd hoe het komt dat zij naar Syrië gingen, verklaart u het niet te weten. Zelfs de familie zou dit niet geweten hebben (CGVS p.20). U bewering dat u zeker bent dat H.(...) en H.(...) op geen enkele manier gelieerd waren met Hezbollah –waaruit u afleidt dat ze gedwongen waren-, kan trouwens niet overtuigen. U verklaart dit te weten uit het contact dat u met hen had (CGVS p.21). Echter, eerder had u verklaard dat jullie het in jullie contacten sinds uw vertrek uit Libanon, niet over politiek hadden (CGVS p.17-18). Het is dan ook moeilijk te begrijpen waaruit u kon afleiden of ze al dan niet politieke sympathieën hadden (ontwikkeld).

Uit bovenstaande dient te worden geconcludeerd dat u er niet in bent geslaagd aannemelijk te maken dat Hezbollah u, in geval u naar Libanon terugkeert, zal verplichten in Syrië te gaan vechten.

Tenslotte dient aangestipt te worden dat de verdwijning van uw vader in Syrië geen verband houdt met uw persoonlijke vrees of risico bij een terugkeer naar Libanon. Bovendien ontbreekt ook elke indicatie als zou hij persoonlijk gevisieerd geweest zijn. Naar u zelf zegt, is hij gewoon als handelaar naar Syrië gegaan en hebben jullie alle contact met hem verloren (CGVS, p.24). In het licht van bovenstaande vaststellingen dient geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – De actuele veiligheidssituatie- dd. 14 oktober 2013) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De betrokkenheid van Hezbollah in de Syrische burgeroorlog heeft geleid tot een toenemende polarisatie tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Hierbij wordt de grensregio met Syrië het meest getroffen door de uitwassen van het Syrische conflict. Het geweld concentreert er zich hoofdzakelijk in de Bekaa-vallei (Hermel, Aarsal, Baalbek) en Akkar. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Ook bij het toenemend sektarisch geweld in de grensregio's vallen de slachtoffers vooral onder de strijdende partijen. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er sinds het begin van de opstand in Syrië gewelddadige confrontaties plaatsvinden tussen de bewoners van de soennitische wijk Bab al-Tabbaneh en de Alawitische wijk Jabal Mohsen in de stad Tripoli. Bij deze gevechten vallen de meeste slachtoffers onder de betrokken strijders, en blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. In de overige regio's, inclusief de hoofdstad, is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. In de Palestijnse kampen is de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om tot een grotere eenheid te komen en niet verwickeld te raken in het Syrische conflict.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Libanon actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende

gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de door u voorgelegde documenten dient te worden vastgesteld dat deze bovenstaande appreciatie van uw asielaanvraag niet kunnen wijzigen. Zowel het originele uittreksel uit het bevolkingsregister met vertaling, de kopie van uw paspoort als het originele attest van gezinssamenstelling hebben betrekking op uw identiteit en op uw gezin, maar doen geen uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit schending van artikel 2, § 2 en § 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), het beginsel van behoorlijk bestuur dat bij de administratie berust bij het voorbereiden en opmaken van een administratieve beslissing, artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), artikel 17 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en artikel 4 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, tracht verzoeker, na een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, de zorgvuldigheidsplicht en de volheid van rechtsmacht waarover de Raad beschikt inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, de motieven van de bestreden beslissingen te verklaren of te weerleggen.

Verzoeker wijst erop dat artikel 17 van het in het middel omschreven koninklijk besluit van 11 juli 2003 de ambtenaar, indien hij tijdens het verhoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd, verplicht de asielzoeker hierop te wijzen tijdens het verhoor en zijn reactie hierop te noteren. De bestreden beslissing is volgens verzoeker enkel gebaseerd op de interpretatie van de huidige veiligheidssituatie in Libanon, die uiteraard gekend is bij de protection officer. Dit werd echter niet meegedeeld en verzoeker meent dat hij de kans niet had zijn eigen interpretatie weer te geven of zich te weren tegen de algemene beschouwingen van het Commissariaat-generaal. Verzoeker is de mening toegedaan dat zijn vertrek in 2008 en het probleemloos leven van zijn gezin tot aan zijn vertrek niet pertinent is en niet als indicatie of maatstaf kan worden genomen voor een probleemloze terugkeer in 2014. Hij wijst erop dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de situatie in Libanon drastisch veranderd is tussen 2008 en 2014 en nog meer sinds het uitbreken van het Syrische conflict. Uit de bijgevoegde informatie blijkt volgens verzoeker bovendien dat niet enkel de veiligheidssituatie grondig gewijzigd is, maar ook Hezbollah zelf naar aanleiding van het Syrische conflict en de geo-politieke belangen die hierbij gepaard gaan. Nog moet worden vastgesteld, aldus verzoeker dat ondanks alle mogelijke analyses er geen absolute “zekerheid” bestaat wat betreft de werkelijke doelwitten en de werkelijke modus operandi van de Hezbollah, die niet enkel een politieke partij is in Libanon maar ook een gewapende radicale groep is die door verscheidene landen als een terroristische groepering wordt beschouwd. Ter staving van zijn betoog verwijst verzoeker naar het als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde artikel “*Proche Orient et crise syrienne*” over de gewijzigde positie van Hezbollah ten aanzien van Iran, Palestina en Hamas, Syrië en Libanon. Verzoeker meent dan ook dat de vaststelling dat hijzelf of zijn familie geen problemen kende met Hezbollah niet pertinent is. Er zijn immers serieuze aanwijzingen die integendeel wijzen op een scheiding tussen Sjiïeten en Soennieten en op een groeiende macht van Hezbollah. Verzoeker citeert uit het artikel “*Au Liban, la déchirure entre sunnites et chiïtes*” en stelt dat de situatie bliksemsnel evolueert en hiermee ook het evenwicht tussen de verschillende gemeenschappen die in Libanon verblijven. Verzoeker verwijst in dit verband naar het grote aantal Syrische vluchtelingen en stelt dat Hezbollah, gelet op het Syrische conflict, ook zijn nieuwe “grenzen” moet verdedigen en verplaatsen. Dit alles volstaat volgens verzoeker reeds om de bestreden beslissing te vernietigen.

Verzoeker vervolgt dat hij evenmin werd geconfronteerd met de positie van Hezbollah zoals weergegeven in de bestreden beslissing. Het Commissariaat-generaal houdt volgens verzoeker geen

rekening met de speciale context van Libanon die veelzijdig is: het land wordt bijna dagelijks geconfronteerd met terrorisme en gewelddaden die tientallen doden en gewonden tot gevolg hebben, de geopolitiek verandert heel snel, de banden tussen de aanwezige actoren veranderen even snel en de informatie in verband met Hezbollah als gewapende groep dient volgens verzoeker minstens met voorzichtigheid te worden geapprecieerd. Verzoeker meent dat ook dat de conclusies van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voorbarig zijn en hij verwijst naar een aantal informatiebronnen die het besluit van het Commissariaat-generaal sterk nuanceren. Verzoeker besluit hieruit dat de motivering van de bestreden beslissing niet voldoende zwaarwichtig is om de beslissing te staven. De gebeurtenissen in Syrië de laatste zes maanden zijn te recent om tot de bestreden beslissing te kunnen komen, aldus verzoeker, die hieraan toevoegt dat indien men zich steunt op de informatie van het Commissariaat-generaal, de vraag moet worden gesteld over het lot van een Sjiïet die geen aanhanger wil zijn van Hezbollah. Deze vraag werd niet onderzocht, zo meent verzoeker en hij is van mening dat het antwoord hierop essentieel is voor de beoordeling van het risico in geval van een terugkeer naar Libanon.

Wat betreft zijn vrienden die naar Syrië zouden zijn vertrokken en zijn vrees dat ook hij zou gedwongen worden om in Syrië te gaan vechten, laat verzoeker gelden dat de bestreden beslissing louter is gesteund op een welbepaalde redenering van het Commissariaat-generaal, waar geen enkel objectief element die redenering komt bekrachtigen om deze op het ogenblik van de beslissing als correct te kunnen beschouwen. Verzoeker stelt dat hij eerlijk en oprecht is geweest in zijn verklaringen. Hij kent zijn vrienden al lang, maar had sinds zijn vertrek uit Libanon geen rechtstreeks contact met hen. De contacten bleven beperkt tot gesprekken die geen zicht boden op het dagelijkse leven. Verzoeker stelt dat hij uit deze gesprekken geen radicalisering kon vaststellen. Zijn vrienden bleven uitgaan, drinken, roken... Hun bezigheden, hun manier van leven bleef onveranderd, hetgeen niet verenigbaar is met de ideologie van Hezbollah. Verzoeker wijst er nog op dat het niet zo evident is te stellen dat een rekrutering op vrijwillige basis gebeurt, wanneer het gaat over rekrutering op basis van indoctrinatie. Er kan volgens verzoeker evenmin worden uitgesloten dat het "engagement" het resultaat is van onder druk zetten of bedreiging, of gewoon van de financiële moeilijkheden waarmee elke Libanees te kampen heeft. In dit opzicht beschikt Hezbollah uiteraard over middelen die tot engagement "dwingen", aldus verzoeker, die hieraan toevoegt dat de vraag dient te worden gesteld of men als Sjiïet aan Hezbollah kan ontsnappen of zonder Hezbollah kan overleven in Libanon anno mei 2014. De stelling dat men in geval van druk naar een andere regio kan verhuizen die niet onder controle staat van Hezbollah, kan volgens verzoeker niet meer worden gevolgd, gelet op de gevolgen van het Syrische conflict in Libanon. Verzoeker meent dat er geen vluchtalternatief bestaat in Libanon. Ter staving van zijn betoog haalt hij informatie aan die betreffende de algemene veiligheidssituatie in Libanon, waaronder het reisadvies van het Ministerie van Buitenlandse zaken.

Voorts wijst verzoeker erop dat zijn vader werd gedood, wat ontegensprekelijk vaststaat en wat niet wordt betwist in de bestreden beslissing. Verzoeker meent dat aldus vaststaat dat zijn vader het slachtoffer is van willekeurig geweld zodat ook hijzelf evengoed het risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. De motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing zijn volgens verzoeker dan ook niet pertinent. Verzoeker meent dat er integendeel ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Tot slot meent verzoeker dat de bestreden beslissing geen enkele reden aangeeft waarom *in casu* de subsidiaire beschermingsstatus bepaald bij artikel 48/4 § 2 b) van de vreemdelingenwet niet kan worden toegekend, gelet op zijn hoger beschreven profiel, de Cedoca-informatie en de door hem bijgebrachte informatie. Verzoeker stelt dat overeenkomstig artikel 48/4 § 2 van de vreemdelingenwet bijkomende bescherming dient te worden geboden aan personen die bij een terugkeer naar hun land van herkomst zullen worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandeling. Verzoeker verwijst naar de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde stukken en stelt dat, gelet op het feit dat de situatie in de regio heel snel evolueert, de informatie gevoegd aan het administratief dossier geen correct beeld geeft van de huidige veiligheidssituatie in Libanon.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het document "*Proche-Orient et crise Syrienne*", het document "*Hezbollah after Syria*" van 11 juli 2013, het "*World Report 2014. Lebanon*" van Human Rights Watch, het document "*On the struggle of syrian refugees in Lebanon. Accountability as a remedy against political violence in Lebanon*" van The Daily Star van 15 april 2014, informatieve over de toenemende stroom van Syrische vluchtelingen in Libanon, het document "*Liban:*

information sur les pratiques de recrutement du Hezbollah, y compris les cas de recrutement force; les conséquences pour ceux qui refusent d'en rejoindre les rangs et pour les membres de leur famille, y compris les cas de torture; la protection de l'État (2010 – octobre 2013)" van Immigration and Refugee Board of Canada van 4 november 2013 en het artikel "*Lebanon rattled by brazen assassination*" van The Daily Star van 18 juli 2013.

2.3. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). In zoverre verzoeker behoudens het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel nog andere beginselen van behoorlijk bestuur geschonden acht, laat hij na te verduidelijken om welke beginselen het gaat, laat staan dat hij enige toelichting geeft op welke wijze deze beginselen zouden geschonden zijn, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de betrokken beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het eerste deel van de beslissing op uitgebreide wijze de verklaringen van verzoeker uiteenzet. Vervolgens worden de bevindingen weergegeven van het onderzoek van deze verklaringen. De commissaris-generaal concludeert ten slotte aan de hand van deze vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is derhalve genomen in overeenstemming met de wetsbepalingen betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandeling, aangezien zij de feitelijke en juridische overwegingen vermeldt die eraan ten grondslag liggen. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 3 april 2014 (CG nr. 1315435), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. Waar verzoeker een schending van artikel 17 van het koninklijk besluit opwerpt, benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing niet gesteund is op tegenstrijdige verklaringen die verzoeker zou hebben afgelegd doch wel op de vaststellingen dat (i) de veiligheidssituatie in Libanon kadert in de algemene context van zijn land van herkomst en als dusdanig niet onder de toepassing van de vluchtelingenconventie valt en verzoeker hiermee niet aantoonde dat hij zelf het slachtoffer zou worden van een persoonlijke vervolging zoals bedoeld in deze Conventie, (ii) hij geen voldoende ernstige elementen naar voren brengt waaruit kan worden geconcludeerd dat hij door Hezbollah zou worden verplicht om deel te nemen aan de strijd in Syrië als hij zou terugkeren naar Libanon en uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier bovendien blijkt dat er geen gedwongen rekrutering plaatsvindt bij Hezbollah, ook niet voor de strijd in Syrië, (iii) de verdwijning van zijn vader in Syrië geen verband houdt met zijn persoonlijke vrees of risico bij een terugkeer naar Libanon en bovendien ook elke indicatie ontbreekt als zou hij persoonlijk gevisieerd geweest zijn daar uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn vader gewoon als handelaar naar Syrië is gegaan, waarna hij en zijn familie alle contact met hem verloren hebben en (iv) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er in Libanon actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Een schending van hoger genoemd artikel wordt dan ook niet aangetoond.

In zoverre verzoeker nog laat gelden dat hij tijdens het gehoor niet werd geconfronteerd met de interpretatie van de huidige veiligheidssituatie in Libanon door het Commissariaat-generaal, noch met de positie van Hezbollah zoals weergegeven in de bestreden beslissing zodat hij niet de kans heeft gekregen om zijn eigen interpretatie weer te geven of zich te weren tegen de algemene beschouwingen van het Commissariaat-generaal, benadrukt de Raad dat de door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gebruikte informatiebronnen opgenomen zijn in het administratief dossier zodat verzoeker er kennis heeft van kunnen nemen. Geen enkele rechtsregel schrijft voor dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoeker vooraf moet confronteren met dergelijke informatie (RvS 12 januari 2005, nr. 139.333). Verzoeker heeft overigens middels voorliggend verzoekschrift de mogelijkheid om zijn argumenten in dit verband uiteen te zetten. Zoals zal blijken uit wat volgt, slaagt hij er evenwel niet in aan te tonen dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusie zou hebben getrokken.

2.6. Waar verzoeker meent dat het feit dat hij bij zijn vertrek uit Libanon in 2008 geen problemen had, niet pertinent zou zijn, kan hij bezwaarlijk worden gevolgd. Immers, uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij nooit moeilijkheden heeft ondervonden in Libanon. Evenmin hebben zijn familieleden ooit moeilijkheden gekend met Hezbollah. Verzoeker stelt weliswaar dat hij in geval van terugkeer vreest te worden gerekruteerd door de Hezbollah maar hij baseert zich hiervoor enkel op vermoedens en veronderstellingen. Verzoeker haalt hierbij geen enkel concreet element aan waaruit kan blijken dat hij wel degelijk zou worden gerekruteerd bij zijn terugkeer. Ook de verwijzing naar de algemene situatie in Libanon, de toenemende polarisering tussen de verschillende geloofsgemeenschappen en de toenemende stroom aan Syrische vluchtelingen kan te dezen niet voldoende worden geacht en doet niets af aan de vaststelling dat verzoeker geen concrete aanwijzingen bijbrengt dat Hezbollah hem persoonlijk zou viseren.

Zo verzoeker nog van mening is dat de informatie van het Commissariaat-generaal over de manier van rekruteren door Hezbollah niet correct zou zijn en hij in dit verband verwijst naar de informatie gevoegd aan het verzoekschrift, kan de Raad slechts vaststellen dat ook in de door verzoeker bijgebrachte en in het verzoekschrift uitvoerig geciteerde informatie geen gewag wordt gemaakt van gedwongen rekrutering door Hezbollah voor de strijd in Syrië. Integendeel wordt gesteld dat Hezbollah, ondanks de vele verliezen, nog steeds over voldoende strijders beschikt. De informatie gevoegd aan het administratief dossier met betrekking tot de manier van rekruteren door Hezbollah wordt door verzoeker dan ook niet ontkracht. Zoals correct wordt uiteengezet in de bestreden beslissing blijkt uit deze informatie dat er geen gedwongen rekrutering plaatsvindt bij Hezbollah, ook niet voor de strijd in Syrië. Sinds de juli 2006-oorlog is het prestige van het Islamitisch verzet alleen nog maar gestegen bij de Sjiitische bevolking en duizenden nieuwe rekruten zouden zich vrijwillig hebben aangeboden. Een engagement bij de Muqawama al-Islamiya garandeert immers een betere sociale en economische toestand. Echter, niet iedereen kan zomaar toetreden tot de militie. Toekomstige rekruten moeten volwaardig lid worden van de Hezbollah, moeten voldoen aan strenge voorwaarden en worden grondig op hun geschiktheid getest. Hoewel het aanbod van goed getrainde strijders wel slinkt, komt de Hezbollah geen leden of mannen tekort om te gaan strijden in Syrië. Daarnaast willen ook veel jonge werkloze jongeren vrijwillig gaan strijden in Syrië. De vergoeding zou groter zijn dan de vergoeding voor de collega's die in Libanon dienst doen of die deel uitmaken van de reservelijst. Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk dat hij bij een terugkeer naar Libanon een gedwongen rekrutering door de Hezbollah zou dienen te vrezem.

Ook de argumentatie dat verzoeker wat betreft zijn vrienden die naar Syrië zouden zijn vertrokken eerlijk en oprecht is geweest in zijn verklaringen, dat hij zijn vrienden al lang kent maar hij sinds zijn vertrek uit Libanon geen rechtstreeks contact had met hen, dat de contacten beperkt bleven tot gesprekken die geen zicht boden op het dagelijkse leven, dat hij uit deze gesprekken geen radicalisering kon vaststellen, dat zijn vrienden bleven uitgaan, drinken, roken..., dat hun bezigheden, hun manier van leven aldus onveranderd bleef, hetgeen niet verenigbaar is met de ideologie van Hezbollah, kan in dit verband niet overtuigen en is dan ook niet van dien aard om afbreuk te kunnen doen aan de vaststellingen en overwegingen dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing: *“Ook uw verwijzing naar tien vrienden die naar Syrië zou zijn vertrokken, kan niet overtuigen dat u persoonlijk zou gedwongen worden om te gaan vechten in Syrië. In het licht van de informatie waarover het CGVS beschikt, is het trouwens weinig waarschijnlijk dat deze personen, zo ze effectief al naar Syrië zouden vertrokken zijn, hiertoe gedwongen waren. Uw verklaring, dat lichamen van overleden personen door Hezbollah werden gerepatrieerd, toont niet aan dat deze personen gedwongen waren naar Syrië te gaan (CGVS p.21). U nuanceert zelf dat u alleen van H.(...) en H.(...) zeker weet dat zij op geen*

enkele wijze aan Hezbollah gelieerd waren. Van de andere acht geeft u zelf aan dat ze misschien wel sympathisanten waren van Hezbollah (CGVS p.22). Met betrekking tot uw bewering dat H.(...) en H.(...) gedwongen waren, moet worden opgemerkt dat ook deze bewering twijfelachtig is. Gevraagd hoe het komt dat zij naar Syrië gingen, verklaart u het niet te weten. Zelfs de familie zou dit niet geweten hebben (CGVS p.20). U bewering dat u zeker bent dat H.(...) en H.(...) op geen enkele manier gelieerd waren met Hezbollah –waaruit u afleidt dat ze gedwongen waren-, kan trouwens niet overtuigen. U verklaart dit te weten uit het contact dat u met hen had (CGVS p.21). Echter, eerder had u verklaard dat jullie het in jullie contacten sinds uw vertrek uit Libanon, niet over politiek hadden (CGVS p.17-18). Het is dan ook moeilijk te begrijpen waaruit u kon afleiden of ze al dan niet politieke sympathieën hadden (ontwikkeld).”

Tot slot kan ook niet worden ingezien op welke wijze verzoeker met zijn uiteenzetting dat het niet zo evident is te stellen dat een rekrutering op vrijwillige basis gebeurt wanneer het gaat over rekrutering op basis van indoctrinatie, dat evenmin kan worden uitgesloten dat het “engagement” het resultaat is van onder druk zetten of bedreiging, of gewoon van de financiële moeilijkheden waarmee elke Libanees te kampen heeft en dat Hezbollah in dit opzicht uiteraard beschikt over middelen die tot engagement “dwingen”, meent aannemelijk te kunnen maken dat zijn vrienden mogelijk gedwongen zouden zijn gerekruteerd door Hezbollah en dat ook hij in geval van terugkeer naar Libanon door Hezbollah zal verplicht worden om in Syrië te gaan vechten.

Gelet op het voorgaande is de argumentatie omtrent het niet bestaan van een intern vestigingsalternatief om te ontsnappen aan Hezbollah en de verwijzing in dit verband naar de reisadviezen van het Belgische en het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse zaken voor Libanon dan ook niet dienstig.

2.7. In zoverre verzoeker nog aanhaalt dat er, gelet op het feit dat zijn vader werd gedood, ook in zijn hoofde ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, benadrukt de Raad dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn vader in Syrië verdwenen zou zijn. Zo verzoekers verklaringen in dit verband waarheidsgetrouw zijn, kan inderdaad niet worden ontkend dat zijn vader het slachtoffer is geworden van willekeurig geweld in **Syrië**. Op grond hiervan kan evenwel niet worden aangenomen dat er in Libanon een situatie van willekeurig geweld zou bestaan. Bijgevolg kan er voor verzoeker in Libanon op grond van de algemene situatie evenmin sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad verwijst in dit verband tevens naar hetgeen wordt uiteengezet onder punt 2.9.2.

2.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.9.1. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De wetgever inspireerde zich voor artikel 48/4, § 2, b) op artikel 3 EVRM (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, 86). Bijgevolg kan voor de interpretatie van artikel 48/4 § 2, b) nuttig worden verwezen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) betreffende artikel 3 EVRM. Algemeen kan worden gesteld dat ook het Hof het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoekende partij legt. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626).

Gelet op het geheel van de motieven van de bestreden beslissing, welke in voorliggend verzoekschrift niet op dienstige wijze worden ontkracht zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker evenmin aan dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel

risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

De Raad wijst er te dezen nog op dat verzoekers stelling als zou er in de bestreden beslissing geen reden zijn weergegeven waarom hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 § 2 b) van de vreemdelingenwet, feitelijke grondslag mist. Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

2.9.2. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Libanon, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier (COI Focus Libanon. De actuele veiligheidssituatie in Libanon van 14 oktober 2013), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er voor burgers in Libanon actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit de als bijlage aan de verweernota gevoegde update (COI Focus "Libanon. De actuele veiligheidssituatie in Libanon" van 25 april 2014) blijkt dat vaststellingen en conclusies van de COI Focus van 14 oktober 2013 nog steeds gehandhaafd blijven.

Uit deze informatie blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De betrokkenheid van Hezbollah in de Syrische burgeroorlog heeft geleid tot een toenemende polarisatie tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van autobommen, politieke moorden en grensgeweld. Tot nu toe concentreerde het geweld zich hoofdzakelijk in de gevestigde frontlinies in Tripoli, de grensstreek met Syrië en de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Het gros van de terreuraanslagen is toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij worden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beiroet gevisieerd. Soennitische extremistische groeperingen richten hun pijlen voorts in toenemende mate op het leger in de regio's Tripoli, Bekaa en Akkar. Bij dit soort aanvallen op militaire doelwitten vallen evenwel weinig burgerslachtoffers. In de grensregio met Syrië concentreert het geweld zich in de Bekaa-vallei (Hermel, Aarsal, Baalbek) en Akkar. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Ook bij het toenemend sektarisch geweld in de grensregio's vallen de slachtoffers vooral onder de strijdende partijen. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er sinds het begin van de opstand in Syrië gewelddadige confrontaties plaatsvinden tussen de bewoners van de soennitische wijk Bab al-Tabbaneh en de Alawitische wijk Jabal Mohsen in de stad Tripoli. Bij deze gevechten vallen de meeste slachtoffers onder de betrokken strijders, al vallen er ook burgerslachtoffers te betreuren. Sinds april 2014 is er in de stad evenwel een staakt-het-vuren van kracht dat voorlopig standhoudt. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. Ook in de Palestijnse kampen is de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict (p. 33-34).

Niettegenstaande uit het geheel van informatie waarop de Raad vermag acht te slaan aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij hoofdzakelijk in de grenszone in het noorden van Libanon ook burgerslachtoffers zijn gevallen ten gevolge van invallen en raketaanvallen door het Syrische leger en Syrische rebellengroeperingen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat de actuele situatie in Libanon er een is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch dat de situatie er van dien aard zou zijn dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van voornoemd artikel. Dit kan evenmin blijken uit de door verzoeker als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde informatie. Verzoeker brengt aldus geen concrete

informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Daar verzoeker aldus geen concrete elementen aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van de veiligheidssituatie in Libanon gemaakt door de commissaris-generaal, wordt diens analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en kon hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

In zoverre verzoeker nog aanvoert dat de zorgvuldigheidsplicht inhoudt dat het bestuursorgaan alle rechtstreeks bij het besluit betrokken belangen moet afwegen en dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen, benadrukt de Raad dat zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen slechts gemachtigd is om een vreemdeling als vluchteling te erkennen indien wordt aangetoond dat hij beantwoordt aan de omschrijving gegeven in artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. De subsidiaire bescherming kan slechts worden toegekend indien voldaan is aan de voorwaarden vervat in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder voormelde zeer specifieke declaratieve bevoegdheid.

2.11. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.12. Waar verzoeker in fine vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier te verwijzen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf september tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS